

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

CONSTANTINESCU, EVA

Captivă / Eva Constantinescu. - București: Semne, 2020

ISBN 978-606-15-1389-5

821.135.1

Copyright © 2020

Toate drepturile și responsabilitățile
asupra conținutului aparțin autoarei.

Editura SEMNE

Str. Barbu Delavrancea nr. 24

Sector 1, București

Tel./Fax: 021 318 83 44

email: office@semneartemis.ro, web: www.semneartemis.ro

Difuzare: Tel./Fax: 021 223 41 16, 021 311 49 36

email: semneartemis@yahoo.ro,

difuzare@semneartemis.ro

Tiparul executat la S.C. SEMNE '94 SRL

Tel./Fax: 021 667 08 20

București, 2020

EVA CONSTANTINESCU

CAPTIVĂ

Antologie de poezie
sub îngrijirea Mariei Petrescu

EDITURA
SemnE

CUPRINS

<i>Prefață</i>	5
<i>Captivă</i>	7
<i>Ficțiune?</i>	8
<i>N-am să mai pot...</i>	9
<i>Ciudat, când...</i>	10
<i>Pasageri...</i>	11
<i>Nu te-am chemat...</i>	12
<i>Sărmană rimă-n versul...</i>	13
<i>De când te-ai dus...</i>	14
<i>Scrisorile mele</i>	15
<i>O clipă doar</i>	16
<i>Dragoste</i>	17
<i>Glumind cu pajul serii...</i>	18
<i>La balul iubirii...</i>	19
<i>Chiar iubire...</i>	20
<i>În parc</i>	21
<i>Se leagănă tăcerea</i>	22
<i>Mai ești cu mine încă</i>	25
<i>Prin ochii mei înlăcrimați și goi...</i>	25
<i>Când ai să vii...</i>	26
<i>Arc peste timp</i>	27
<i>Ai vrea să-ți spun</i>	28
<i>Că te-am iubit</i>	29
<i>Popasul clipei</i>	30
<i>Sub ochii tăi</i>	33
<i>Rămâi</i>	34
<i>Încă aștept</i>	35

Când zorii mă surprind visând...	36
Un dar tardiv...	37
De mine fug...	38
Blestemul tău...	39
Am să mai vin aici...	40
De multă vreme...	41
Un mânz sălbatic...	42
Încă mai vii...	45
De-am fost o clipă...	46
În visul meu...	47
Ne-am întâlnit cândva...	48
S-a înserat...	49
De voi afla...	50
Deschis la prima filă...	51
Mai vii câte-odată...	52
Nu-mi amintesc...	53
Te furișezi în mine...	54
Mă întreb...	55
Mă vei ierta?	56
Suspina pașnic teii...	57
Rămâi, LUMINA...	58
Enigme...	59

TIMPUL - PRIETEN ȘI DUȘMAN

Vai, timpul...	63
Dac-aș putea în vorbe să măsoar...	64
Acum, chiar...	66
Timp...	67
Mă doare timpul...	68
Privind în urmă...	69
Reproș... (în sine)...	71
Zburând privește clipa...	72
Cât de străină...	75

Fețele timpului...	76
Oare erai?	77
Trecătoare umbre...	78
Ca ieri...	79
La bal...	80
Când am să plec...	83
Că timpul nu există...	84
Timp... anotimp...	85
Dușmanul cu mantie regească...	86
Să amânăm „sine die”...	89
Tânjim după trecut...	90
Un gând zăbavnice...	91
O ciutură străveche...	92
De prea mulți ani...	95
De unde vii...?	96
Salut, eternitate!	99
Suspina tainic luna...	100
Potețile ce se bifurcă...	102
Se-ntunecă amiaza...	103
Refuz să cred...	104
O zi de iarnă...	105
Reproș tardiv...	106

NUIAUA DE ALUN

Nuiaua de alun...	109
Poemelor ce încă...	110
Blândețea zilei...	111
Și îngerii cad...	112
E-atâta poezie...	115
De-am adormit...	116
Ieri...	117
Alt monolog...	118
Când ești cu mine...	121

Destin de pom răzleț...	122
Ca un iubit...	125
Sonetele mele?	126
Dece-aș mai vrea...	129
Revedere.....	130
Cum voi putea...?	131
În rariștea lumii.....	132
Omule.....	133
Când se aprinde zarea...	134
Întrebări... întrebări.....	137
Pe parapeții toamnei.....	138
Când dorul priveghează...	139
Curgerea vremii.....	140
Cântec de leagăn.....	143
Copilărie.....	144
Incognito.....	145

MACI DE CÂMP

Cireșului meu.....	149
Maci de câmp	150
Tristețe... (parcului).....	153
Iar am rămas doar noi...	154
Oarbele neliniști.....	155
Plopului meu năzdrăvan.....	156
Hai să ieșim.....	157
Singuri.....	158
N-am să mai pot veni.....	159
Ne-am înrudit.. ..	160
Nu-s singură pe lume.....	163
Ca între noi, vegetalele.....	164
Simpatii vegetale.....	165
Ieri în amurg.....	166
Comori pentru alți ani.....	169

Departa de lună, suspinând.....	170
De după cornul lunii.. ..	172
Mamă.....	173

STELE CĂZĂTOARE

Mai tristă ca oricând.....	177
Străbunica la bal... ..	178
Atâta vreme scursă.....	181
Ce caut eu.....	182
Învăț să mor.. ..	185
Doar stele căzătoare... ..	186
Când va seca.....	189
Ceramica... ..	190
De m-aș întoarce... ..	193
E plin văzduhul... ..	194
Mi-am pierdut mintea... ..	197
Nici tu nu m-ai uitat... ..	198
La primăvară.....	201
Am cochetat.....	202
Bizara alternanță... ..	203
Cine te mai știe.....	204
Noaptea tristeții.....	205
Oglindă... ..	206
Tăinuie vremea... ..	209
Ne-ar face învingători în orice năzuință.....	209
Culori, culori... ..	210
Ochii umbrei... ..	213
Pădure de mesteacăn... ..	214
Ai să mă pierzi.....	217
Uitare... ..	218

Cu prețul clipei.....	221
Vară.....	222
Să-mi amintesc ?.....	225
Anotimpuri.....	226
Tare-aș mai urea	228
Adversități.....	229
Străină la bal.....	230
Mi-e tot mai dor... ..	233
Aș înțelege poate.....	234
Eden.....	235
O iarnă târzie.....	236
Nelinistită.....	239
Prin ramuri despletite.....	240
Prea multă vreme... ..	243
Doar căile nădejdi... ..	244
Tomnatică seară... ..	245
Ca într-un pastel.....	246
Tomnatice ispite.....	247
O veche... mereu nouă.....	248
Când ai trecut.....	251
Ninge... ninge.....	252

fiecare clipă, pe care doar înțelepții îl îmblânzesc câteodată, toate acestea capătă glas și forță în poezia Evei Constantinescu:

*Blândețea astei zile îmi inundă lin cărarea
În verde când mă scaldă și în azur de sus.
Mă plimbă peste vreme, adulmecând uitarea
Miros al depărtării, de mări spre țărmuri dus.*

.....
*Iar eu, copilă încă, în satul meu, departe,
Culeg căpșuni sălbatici, desculță prin poieni,
Ating cu fruntea cerul, de zare mă desparte,
Doar orizontul tainic și mut al altor vremi.*

Poeziile Evei Constantinescu, cuprinse în acest volum sunt provocatoare nu numai grație fondului alcătuit din trăiri intense determinate de capacitatea autoarei de a-și explora sinele, ci și datorită formei sonetului, care, asemeni sonatei în muzică, reușește să transmită concentrat și cuceritor mesajul dorit.

Nu ne rămâne decât să ne bucurăm de faptul că prin simpla lectură, ne putem substitui în mod miraculos poetei și putem regăsi nealterate, trăiri pe care le uitasem poate, închise în sertarul devorator al timpului.

Maria Petrescu

Captivă...

Din ape ori din codri, din ceruri să te-adun?
Să te cuprind din ceața ce se lasă?
Din cartea cea stingheră de pe masă,
Din umbrele ce-n taină te compun?...

Tot mai străină-n lume, mai greu să mă supun
Și fără tine nicăieri acasă...
Mă seacă amintirea și nemilos m-apasă,
Tulbure vrajă ce mi se-așterne-n drum...

Iar timpul nu așteaptă. Rău-voitor stăpân
Își scutură neantul peste copacii mei
Lăsând pustiu în urmă și frunze pe alei...

Sorocul de-i aproape nu pot să-l mai amân
Și umerii s-apleacă din - ce - în - ce mai grei
Iar eu, captivă încă, în zarea ta rămân.

Ficțiune?...

Dragostea mea, ficțiune bizară,
Știm amândoi că nici n-ai existat...
Un suflet smintit într-o noapte de vară
Din lumini și din umbre te-a modelat.

Neființa ta îmi era necesară...
Un pretext, un nimic, ceva minunat.
O rază vrăjită ce steaua polară
Mi-a trimis de departe și m-a îmbătat.

Îmi vei lipsi și chiar dor o să-mi fie...
Dar, pixul nebun...va iubi...pe hârtie
Ca și până acum în cuvinte și-n vis.

Poveste doinită în pădure pustie,
Voi rămâne mereu un volum nedeschis
Ca un prunc nedorit de pântecul mamei ucis...

N-am să mai pot...

N-am să mai pot în visurile mele
Să te mai chem. Nici tu n-ai să mai vii.
Doar gândurile noastre - paralele -
Tot mai sărmene, mai pustii

S-or poticni pe-un drum ciudat,
În nopți de iunie, tăcute, albe
Când parcul însuși ne va fi uitat...
Doar iasomii gingașe, salbe – salbe

Vor mai visa la noi și vor privi
Neliniștit la umbre trecătoare.
Ne-or confunda cu alți îndrăgostiți...

Din ochii triști vor mai clipi izvoare
În geana lor când se vor mai ivi
Luceferi de distanțe istoviți.

Ciudat, când...

Ciudat, când sunt cu tine pier visurile rele,
Pământul se întoarce din milenarul pas,
Redevenind luceafăr eternității grele
Străluminează cerul uitărilor rămas...

Părelnic sună vorba, descântec lin de iele,
Tăcerea-i mângâioasă și dulce ca un glas,
Iar haina nopții blânde amirosind a stele
Ascunde veșnicia în taina unui ceas...

De suntem împreună, natura n-are legi,
Ea însuși neștiutul te lasă să-l dezlegi
Când universul plânge și râde deodată

Pe chip frumos și tânăr, în ochi cuminți de fată,
Iar un sărut ajunge unei vieți întregi
Și-o singură privire o viață te desfată.

Pasageri...

Ne-am întâlnit și-n.."Orient Expres"
Necunoscuți și simpli pasageri.
Deruta și căldura unei veri
Ne-nvăluia cu dublu înțeles...

Cine știa că drumurile Țes
Magia trecătoarelor puteri,
Că fără voia noastră, mesageri
De taină ai destinului ales,

Vom fi alături numai o secundă?
Ar fi putut viața să-mi ascundă
Că tu exiști așa cum te-am visat?

Pe multitudinea lungimilor de undă
Mi s-a părut, ori poate-am ascultat
Descântecul planetelor ciudat...

Nu te-am chemat...

Nu te-am chemat...
 Ai venit repede și-apoi
 Te-ai furișat înapoi.
 Pentru noi
 Timpul a rămas
 Ca un animal de pripas...
 Nu-l mai puteam opri
 Nici măcar pentru o clipă.
 Aprig a bătut din aripă
 Și s-a retras
 Pentru totdeauna în veșnicia lui.

Iar eu, nefiind nimănui
 De vreo trebuință oarecare
 Mă amăgesc în rime amare
 Pe care
 Nimeni vreodată nu le va citi.
 În ele zidită ca Ana voi fi...

Și, doar odată-și-odată
 Prin crăpăturile de piatră
 Va răsări iarbă și... poate, flori,
 Iar eu de dincolo de nori
 Am să tresar înfiorată
 Ca și cum aş trăi...

Sărmană rimă-n versul...

Mi-e tot mai dor de tine cu fiecare clipă
 Ce ne separă rece ca un tărâm pustiu.
 Descântece ciudate cu sufletul îți scriu
 Și-n taină de lumină fac risipă.

Înșelătoare umbre sub ochi mi se-nfiripă
 Încât ești lângă mine tulburător de viu,
 Iar timpul-și uită ritmul și parcă nici nu știu
 Când bate dimineața la geamuri din aripă.

Nebune ursitoare ce mi te-au scos în drum
 Se-amuză pe sub plopii singurătății goi...
 E umbra ta alături și parcă suntem doi -

Pereche... nepereche, atunci, cândva, acum -
 Ispită și povară sub care mă îndoi,
 Sărmană rimă-n versul în care te însum.

De când te-ai dus...

De când te-ai dus, sunt singură, străină
Și nu mă simt acasă nicăieri...
De-s posesoarea unei mari averi,
Mi-e goală masa când m-așez la cină.

Aștept un timp al meu ce-aș vrea să vină,
Dar clipa-i vis și oamenii - păreri.
Nătâng destin, nu contenești să-mi ceri,
Iar tot ce-mi dai, balanța n-o înclină

Spre bucurie, ci, mereu o-ndoi
Ca pe-un răsad plăpând în vântul rece,
Iar nava mea e gata să se-nnece...

Un dor de tine și un dor de...noi
Ca bocetul din urmă mă petrece
Cu veșnicia-n față și golul înapoi...

Scrisorile mele...

Scrisorile mele n-au ajuns la tine.
Erai plecat de-acasă când ți-am scris.
Poștașul-vânt prin care le-am trimis
Doar numele-ți știa, adresa... nu prea bine.

De aceea, plângărețe și triste s-au întors,
Iar eu le-am pus de-o-parte. Mai târziu
Voi încerca să te mai chem, dar știu
Că lungul fir pe care ieri l-am tors

E prea fragil și poate prea subțire...
Oglinda-i doar un ciob și nici o știre
Nu-mi mai trimite cerul ei curat.
În călimară, cerneala aproape s-a uscat
Și nu mai am nici urmă de hârtie...

Dar dac-ar fi de toate, cine, cui să-i scrie ?...